

MÜÇADELE BİRLİĞİ

www.mucadelebirligi23.net
mucadelebirligi@gmail.com
t.me/mucadelebirligi
Mücadele Birliği Gazetesi
mucadelebirligi3
mucadelebirligi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

03 NİSAN 2024 S.01

En geri sendikaların rakamları bile korkunç bir emek cehennemi resmini çiziyor. İşsizlik, enflasyon, alım gücünün çok büyük bir hızla erimesi, katlanan kredi borçları... Geniş emekçi kitleler uçurumun kıyısından düşmeye başladı bile!

Rakamlar elbette tek başına milyonlarca emekçi ailesinin korkunç dramını yansıtamaz. Her hanede artık katlanılmaz hale gelen acıları, çocuklarının yarınını değil, bugününü kurtarmayı bile başaramayan işçi ebeveynlerin uğradığı o korkunç ruhsal yıkımı rakamlarla anlatmak ne mümkün!

Türk-İş, açlık sınırının asgari ücret sınırına ulaştığını açıkladı. DİSK, yayımladığı işsizlik rakamlarıyla emekçi yığınların nasıl bir cehenneme sürüklediklerini ortaya serdi. İş cinayetleri raporları dehşet verici!

Açlık, kelimenin gerçek anlamında bir açlık, tırnaklarını emekçi ailelere geçirmiş durumda. Her gün pazarlardan çürümüş sebze meyve toplayanların, çöplerden ekmek toplayanların görüntüleri düşüyor medyaya.

Olan şey, kapitalist toplumun tüm dokusunun çözülmesi, parçalanması,

yozlaşma ve dağılma sürecine girmesidir. Hiçbir toplum, hiçbir insan topluluğu, yok oluşu büyük bir uysallıkla beklemez. Çürüme, çözülme ve dağılma kadar, karşıt eğilimler de aynı sürecin ürünü olarak doğar ve gelişirler.

Bu korkunç yıkımın kaçınılmaz sonuçlarından biri, işçi eylemlerinde, grev, gösteri ve direnişlerinde belirgin bir yaygınlık ve artıştır. Hoşnutsuzluk ülkenin dört bir yanına yayılıyor. Her yerde örgütlenmeye ve harekete geçmeye hazır geniş işçi kesimleri var. Emek hareketi büyük sıçramaların eşliğinde. Hareket, kendini derleyip toparlayacak, yönlendirecek güçlere aç. Devrimci öncü işçilerin nüfuz edeceği muazzam bir havuz var.

Yerel seçimlerde burjuva muhalefetin sıçrama yapması, tüm seçimlerde "RTE'yi ve dinci faşizmi geriletme" adına onu destekleyen ve son genel seçimde derin hayal kırıklığı yaşayan cümle reformistleri heyecanlandırdı. "Umut tacirleri"ne gün doğdu! Şimdiden yine seçimler, "bir oyun önemi", "mevzi kazanma" vb. gevezelikleriyle cehennem azabı çeken işçi ve emekçi yığınların yüzünü düzene dön-

dürme çabaları başladı bile.

Devrimci öncü işçilerin tüm bu oyunlara karşı uyanık olması gereken bir dönemeçteyiz. Kapitalist toplumsal doku çözülme yaşadıkça, onun işçi sınıfı içindeki uzantıları olan kurumlar ve eğilimler de daha yoğun bir çürüme sürecine girerler. Sosyal reformist parti ve örgütlerin gittikçe apaçık burjuva işbirlikçi tutuma savrulmaları, uzlaşmacı sendikacılığın artık düpedüz burjuva sendikacılık haline gelmesi, tam da içinde bulunduğumuz dönemin ürünüdür.

Böylesi dönemler, büyük altüst oluş dönemleridir. Bu toplumsal kaynamaya biçim vermek, bu cehennemden çıkış yolunu göstermek, tamamen devrimci işçilerin çabalarına bağlı. Bu cehennemden çıkış, ancak bir devrimle başarılabilir.

Bitmek bilmeyen bir enerjiyle, dinmeden dinlenmeden yürütülecek bir çalışmayla eylemci işçi kitleleri arasına derinlemesine nüfuz etmek, harekete bilinçli bir ifade ve yönelim kazandırmak zorundayız. Devrimci öncü işçilerin yakıcı görevi budur.

Burjuva Egemenlik Bir Bütündür

Editör

Yıllardır yineliyoruz. Seçimler, emekçi yığınların iradelerinin tecellisi değildir. Emekçiler açısından iktidarı kazanmanın aracı hiç değildir. İşçi ve emekçilerin iradeleri, devrimci eylemlerle açığa çıkar, sandıkla değil.

Seçimler, en iyi ihtimalle, altını kalın çizgilerle çizelim, en iyi ihtimalle, Engels'in o güzel ifadesiyle "işçilerin olgunluk düzeyini ölçmenin bir aracı" olmanın ötesinde bir anlam ifade etmez. Bu topraklarda ise, her tür hile ve hurdanın döndüğü, baskı ve zorbalığın hüküm sürdüğü seçimler, hiçbir zaman bu anlamı bile kazanamamıştır.

Buna rağmen sosyal reformistler, her seçim dönemi, bin bir çeşit gerekçeyle seçimleri ve sandığı kutlamaya, parlamentoyu ve seçimleri bir umut, köklü değişimin yolu olarak

göstermeye devam ettiler. Bu seçim hilelerine karşı her seçimde göğüslerini yumruklaya yumruklaya "sandığa sahip çıkacak"larını ilan edip durdular. Her seçimde bu iddianın ne denli boş ve halkı aldatmaya yönelik olduğunu gördük. "Millet iradesi", "halkın iradesi" diye yutturulmaya çalışılan seçimlerin, nasıl büyük usulsüzlüklerle, yolsuzluklarla, sahtekarlıklarla dolu olduğunu gördük. Hoş, "usulünce" yapılsaydı bile, burjuva sınıfın egemenliğine dayanan bu düzende, seçimlerin, bütün propaganda gücünü tekeline alan sermaye sınıfına karşı emekçi sınıfların iradesini yansıtacağını iddia edebilmek için, kişinin burjuva düzene tam itaat eden bir köle olması gerekirdi!

Bu seçimde de özellikle Kürdistan'da aleni usulsüzlük, hatta

halkı aleni aşağılama vaka-ı adiyeye olarak yaşandı. Kürdistan resmen "taşımaya seçmen" istilasına uğradı! DEM Parti'nin erken saatlerdeki açıklamasına göre, sadece tespit edilebilen, 47 bin asker ve polis "taşımaya seçmen" olarak yerel seçimlerde oy kullandı. Örneğin Şırnak, Bitlis ve Kars bu taşımaya seçmenlerce AKP ve MHP'ye verildi, Hakkari'de DEM Parti geriletildi. Buna benzer çok sayıda örnek yaşandı ve tek tek yazmaya gerek yok.

Burjuvazinin ve onun işçi ve emekçiler arasındaki destekçileri olarak sosyal reformistlerin bütün çabalarına rağmen, 31 Mart yerel seçimlerine katılım %75'lerde kaldı. Yani her dört seçmenden biri, şu ya da bu gerekçeyle seçimlere itibar etmedi. Bu katılım düzeyi, bu topraklar için

düşük. Burjuvazi açısından istenir bir durum değil. İşçi ve emekçi yığınlarıdaki bu "isteksizlik", seçimlerden önce sermaye dünyasının kaygıyla dile getirdiği bir durumdu. "CHP yancısı" sosyal reformist partinin başkanı sıfatıyla Erkan Baş "Hayatım boyunca hiç bu kadar heyecansız seçim görmedim." sözleriyle bunu itiraf ediyordu.

Biliniyor, seçimler emekçi sınıflarda beklenti ve umut yaratabildiği oranda, emekçilerin, geçici de olsa yüzlerini düzene dönmelerine katkı sunar. Müteveffa Demirel'in deyişiyle "seçimler sokakları temizler". Ve bu konuda burjuvazinin en büyük destekçileri her daim sosyal reformistler olmuştur. Seçim sürecinin çok sönük geçmesi, emekçi sınıflarda herhangi bir heyecan ve beklenti yaratamaması, burjuvazinin ve sosyal reformistlerin alabildiğine tedirgin olduğu bir durumdu. Seçimlere katılım oranının en az 10 puan düşmüş olması, devrimci dinamiklerin baskısı altındaki burjuva düzen için gerçekten alarm zillerini çaldırtan bir gelişmedir.

Bu nokta, seçim sonuçlarının anlaşılması açısından ek bir etken olarak karşımızda duruyor. Tüm seçim kampanyası süresince yaratılmayan beklenti, heyecan ve umut, seçim sonuçları itibarıyla yaratılmış oluyor. Veya burjuvazi açısından buna imkân sunuyor. Emekçi kitleler dinci faşist iktidara sırtlarını dönerken, tepki olarak burjuva muhalefete oy verdiler. O halde, sosyal reformistler için "değişim rüzgârları" esebilir artık! Sosyal reformistlerin, burjuva muhalefetin bu "yancılarının", onun gizli ve açık destekçilerinin şimdi ellerini ovuşturarak pazarlayacakları "umut" budur!

Oysa, burjuva sınıf açısından seçimlerin "kaybedeni yok"tur. Sosyal

reformistlerin büyük desteği ile emekçi sınıfların ve Kürt halkının tepkisini kendi hanesinde toplayan muhalefet partisi liderinin dinci faşist partiye yönelik söylediği "siz aslında yenilmediniz, moralinizi bozmayın" cümlesi, burjuva egemenliğinin bütünlüğünü ifade eden değerli bir itiraf olarak kabul edilmelidir.

Evet, burjuvazi açısından "yenilen" bir taraf yok. Burjuva egemenliği ayakta tutan taraflardan biri emekçi sınıfların desteğini kaybetmiş görülürken, diğer tarafı, bu tepkiyi başka kapıdan tekrar düzen sınırları içine sokmuştur. Bir kez daha, burjuva sınıfın egemenliği bir bütündür ve "yerel yönetimler" bu bütünlüğün bir parçasıdır. Bu anlamda, CHP'nin başındaki adamın sözleriyle, dinci faşist iktidar açısından morali bozmayı gerektirecek bir durum yok.

Seçim sonuçları, belediyelerin büyük çoğunluğunun CHP tarafından kazanılmış olması, emekçi sınıflar ve Kürt halkının yaşamsal çıkarları açısından bir şey değiştirmeyecek. Ne dinci faşist iktidar "geriletmiş" olacak, ne faşist devletin Kürt özgürlük hareketine yönelik savaş planlarında, ne de emekçi sınıfların yaşamını cehenneme çevirecek ekonomik saldırılarında bir değişikliğe yol açacak.

Her şey sokakta kararlaştırılacak. Türkiye ve Kürdistan halkları Newrozlarda ortaya koydukları gibi, sadece dinci faşist iktidara karşı değil, fakat onunla birlikte faşist devlete ve kapitalizme karşı da mücadele istek ve kararlılığıyla dolu. Seçim sonuçları dinci faşist iktidarı "geriletmek" gibi bir sonuca yol açmayacak ama, bu sonuçlar iki ülke halklarının dinci faşist iktidara, faşist baskıya, açlık ve yoksulluğa karşı mücadele eğilim ve isteklerini bir kez daha ortaya koymuş oldu.

Emekçi sınıflardaki ve Kürt halkındaki bu büyük öfke ve değişim isteği, sosyal reformistlerin de desteği ile, en azından şimdilik, burjuva muhalefet kanalına akmıştır.

Böylece, burjuva muhalefet için yol açılmıştır. CHP genel başkanının yaptığı konuşmada dinci faşist iktidara "siz aslında yenilmediniz, moralinizi bozmayın" demesini de, RTE'nin balkon konuşmasındaki "düşük doz"unu da bu durum açıklar.

Kürt halkı, on yıllardır dışı dışı bir mücadele yürütüyor, özgürlüğü için en ağır bedelleri ödemekten çekinmiyor. Silahlı savaşıma dayanarak doğrulan, ayağa kalkan bu halk, en ağır baskı şartlarında bile yüz binler halinde Newroz alanlarını doldurmakta, yaşamın her alanında özgürlük bayrağını yükseltmekten bir an olsun geri durmadı. "Kürt halkı yenilmezliğini" seçim sandıklarında değil, işte buralarda, savaşımın bu gerçek alanlarında, üstelik yıllardır gösteriyor. Bütün bu gerçekliği görmezden gelip, "zafer ve yenilgi"yi seçim sonuçlarıyla izah etmeye kalkmak Kürt halkının yıllardır verdiği özgürlük savaşından bir şey anlamamaktır.

Söyledik, yine söylüyoruz. İktidar burjuva sınıfın elinde oldukça, burjuva sınıfın egemenlik aygıtı olarak faşist devlet varlığını devam ettirdiği sürece, değil yerel seçimlerde elde edilebilecek kurum ve mevkiler, parlamentoda çoğunluk ve hükümet olmak bile, Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını elde etmesi anlamında bir şey ifade etmez.

Asıl mesele merkezi iktidardır; bütün iktidarın birleşik devrimle ele geçirilmesidir. Bunun dışındaki her şey, "ıvır zıvırdır".

Kazanmayı Nasıl Öğreneceğiz?

Temade Çınar

İşçilerin çok uzun yıllardır bugüne kadar kazandıkları haklarını kaybettiklerini ve kaybetmeye devam ettiklerini herkes söylüyor. Hatta bu kaybetme haline "kazanamayız, bir şey yapamayız" tavırları damgasını vuruyor. Karşılaştıkları sorunlarda mücadeleye girişmek için kollarını sıvayan işçilerin karşısına çıkan "deneyimli" sendika yöneticileri başta olmak üzere, uzlaşmacılar, reformistler, işçi sınıfından umudunu kesmiş; herkes ama herkes nasıl olmayacağını, hangi yasaların hangi yasaların ayağına dolandığını, yolun ne kadar uzun ve denenmiş olduğunu anlatırlar. Peki ama kaybetmeyi bu kadar "iyi" öğrenmiş bir "birikime" karşı kazanmayı nasıl öğreneceğiz?

Önce temel görüşün köşelerini çizebilmek için aşağıdaki uzun alıntıyı konumuzun başına koymalıyım.

"Kitlelerin gerçek eğitimi, hiçbir zaman onların bağımsız, politik ve özellikle devrimci mücadelelerinden ayrılmaz. Sömürülen sınıfa, yalnızca mücadele, ona gücünün büyüklüğünü gösterir. Ufuklarını, yeteneklerini genişletir, kafasını ayıklığa kavuşturur, kararlılığını sağlamlaştırır. Devrim boyunca ekonomik grevlerin politik grevlerle iç içe giriş biçimi ayırıcı niteliklidir. Yalnız bu iki grev biçimi arasındaki yakın bağlantının harekete o büyük gücü verdiği kuşku

duyulmaz; ancak o zaman Rus halkı gerçekten demokratik ve gerçekten devrimci bir eğitim edinebildi." (Lenin, Grev Üzerine)

İşçilerin tüm alanlarda sorunlarının biriktiği ve gittikçe karmaşıklaştığı bir durumda hemen harekete geçmek ve hemen sonuç almak isteyen kesimler, geldiği siyasi görüşten bağımsız olarak artıyor. Birbirine benzemeyen ama hedefleri aynılaşmış birçok işçiyi baş başa vermiş buluyoruz. Sorunlarının önceliğini seçmekte bile zorlanıyorlar. Ekonomik taleplerin önüne çoğunlukla insanca muamele görme, insanca çalışma talebi geçiyor. Bütün bu karmaşık durumlarda işçiler mücadele deneyimi olan kesimlere doğru hareket ediyor. Bazen kendi içlerinden daha çok bilen birisi, bazen etraflarında bulunan birileri öne geçiyor ya da koşullar tarafından öne itiliyor. Çok bilenlerin öne geçtiği süreç başladığında eğer öncü olarak kabul gören, mücadele etmekte istekli ise oldukça hareketli ve öğretici bir süreç başlıyor. Öncünün deneyimine bağlı olarak düşmeler kalkmalar... Öncü, mücadelede istekli ya da inançlı değilse, yolunu bürokratik, yasal yollarda arayan birisiyse sıkıcı, uzun, kaybetme deneyiminin yollarını döşeyen bir süreç başlıyor.

Doğrusu son dönemde karşılaştığımız işçi kesimlerinin bu ikinci kesimi arkasında bırakmış olduğunu görüyoruz.

Sendikalarda çalışma yapan devrimciler doğal birikimleriyle hemen örgütlenme, hemen bir eylem organize etmenin araçlarını oluşturmaya girişiyorlar. İşçiler için bu el alışkanlıkları bile, önemli deneyimlerden birisi olarak hayatlarına katılıyor. Bugün eyleme geçen birçok bağımsız işçi grubunun kendi dövizlerini yazdıklarını, sloganlarını, basın açıklamalarını yazıp pankartlarını hazırlayıp alana çıktıklarını görüyoruz. Bu deneyimler çoğunlukla gördükleri, izledikleri ya da rastladıkları bilgilerle oluşmuş durumda.

Son dönemlerde yaşadığımız deneyimler eski bir bilgiyi bize yeniden öğretti. "Sınıfa verilen hiçbir şey boşa gitmiyor." İlk temastan ve güven ilişkisi kurulduğu andan itibaren büyük bir saygıyla ve bağlılıkla yolculuk başlıyor. Her adım bir eğitim... Tüm kesimlerin birbirleriyle ilişkilerinde saygı seviyesi yükseliyor, küfür dili kesiliyor, dün makbul olan ayrımcılıklar, kaba tavırlar yerini dayanışmanın inceliğine bırakıyor. Yaşamın kuralları o kadar hızlı değişiyor ki, bazen geri dönüp hatırlatıldığında inanmakta güçlük çekiliyor. Bu eğitim süreci aynı zamanda

iş yerinde hiç muamelesi görenlerin her şey olmalarıyla geliyor. Dün yadigarımayanlar bugün yadigarıyıyor, dün yadigarıyanlar bugün yadigarıyıyor.

Eylem süreci ise tam anlamıyla bir sıçrama anı. "Pankartı toplayın, slogan atmayın" diyen polisle pankartı açtıran ve slogan atmaya başlayan arasındaki kalma hali yaklaşık üç saniye sürüyor. Sloganlar yükseliyor, pankart açılıyor, polis kenara çekiliyor işte bu ilk zafer. Ona o güne kadar "hiçbir şey yapamazsınız" diyenlere eylemin sonucundan bağımsız anlatılacak çok şey var. Hatta ileriki yıllarda çocuklarına, arkadaşlarına anlatacak... Birbirinden farklı kültürel kökenleri olan, birbirine güven sorunları yaşayan, farklı seviyelerdeki işçiler tam olarak birbirinin eşiti, tek vücut gibi hareket etmeye başladıklarında sınıf bilinci eğitimi önemli bir aşama katediliyor. İyi organize edilmiş bir eylemde basın karşısına çıkmak, röportaj vermek, birlikte sloganın ezgisini tutturmak, gelişen görüşme ya da müdahale durumlarına birlikte karar ve tepki vermek... "Kapitalizmde işçi sınıfının tek özgür olduğu alan eylem alanıdır" sözü tam olarak yerini buluyor. İşçiler dağılırken bile ara sokaklarda coşkuyla slogan atıyorlar. Sokaklar dün olmadığı kadar onların... Birlikleri dünkünden

daha güçlü, her birisi dün olduğundan daha değerli... Emeginin ve kendisinin gördüğü değersizliği onur meselesi yapan işçinin yüceltiği an...

Eylemin sonunda somut hiçbir şey kazanılmamış olsa bile, her işçinin bütün bir süreçte aldığı yol inanılmazdır. Bir araya gelmek, tahammül etmek, korkulardan kurtulmak, birliği sürdürmek için sorunları çözmek, ortak plan yapmak, eylemin zamanlamasının tartışmalarını yürütmek, plana sadık kalmak, onun için hazırlık yapmak, onu alana taşımak ve nihayet iyi ya da kötü sonuçlarıyla yüzleşmek...

Hedefleri büyür, talepler gelişir... İyi bir mücadele deneyimi yaşayan işçiye devrimi nasıl yapacağımızı anlatmak kolay, bu süreci yaşamamış olan bir işçiye anlatmak oldukça zor.

Eylem yapmak için eylem yapmayı yüceltmediğimiz anlaşıldığı varsayarak, işçi sınıfını devrime kazanmayı kendisine görev edinmiş her devrimcinin de kendisini yetiştirmek için geçmesi gereken bir süreç bu. Bütün deneyimler birbiriyle buluştuğunda büyük eylemi örgütlemiş olacağız.

Hepimiz kazanmayı aynı yoldan ve birbirimizden öğreneceğiz.

Denizlerin Bayrağıyla 1 Mayıs'ta Taksim'e!

Açlık, yoksulluk, işsizlik, derinleşen sefalet, geleceksizlik, emperyalist saldırganlıklar, yıkım savaşları, kitle katliamları, tarifi olmayan acılar... 2024 1 Mayısını dünya genelinde ve yaşadığımız topraklarda işte böylesi bir ortamda karşılıyoruz.

Bir tarafta milyonlarca işçi, emekçi yarınından emin olmadan açlık sınırının altında hayata tutunmaya çalışırken, diğer tarafta patronlar karlarına kar katıyor, sermayedarlar ise sömürü düzeninin sefasını sürüyor. Ekonomik krizin bütün yükü biz işçilerin, emekçilerin, emekçi kadınların omuzlarına binerken, bir dilim ekmek için gün doğumundan gün batımına kadar en ağır sömürü şartları altında, esnek, güvencesiz koşullarda yaşam mücadelesi veriyoruz, iş cinayetlerin-

de yaşamlarımızı yitiriyoruz. Sermaye sınıfı ve onun iktidarı ise seçimlerin ardından "tasarruf", "kemer sıkma" adı altında yoksulluğu, işsizliği derinleştireceğini ilan ederek acılarımızı pekiştirmeye çalışıyor. Yaşlı dünyamızda ise emperyalist devletler NATO eliyle korkunç bir yıkım savaşını kışkırtırken, diğer tarafta Filistin halkının üstüne her gün tonlarca bomba yağdırılıyor, Filistinli emekçiler her gün katlediliyor.

Ama büyük insanlık emperyalist-kapitalizme karşı geleceği kurma mücadelesinde her yerde sokaklarda. Avrupa'da, Amerika'da milyonlarca emekçi kent meydanlarına akarken, Türkiye ve Kürdistan'da kadınlar meydanları dolduruyor, Kürt halkı büyük gövdesiyle harekete geçiyor, işçiler

her yerde eylemlere girişiyor. Tersanelerden, şantiyelere, fabrikalardan, kent meydanlarına kadar işçiler her yerde inisiyatifi eline alıyor, harekete geçiyor, sermaye egemenliğine karşı birleşiyor.

Artık yeter! Biz işçilerin her şeyi yaratıp, ama hiçbir şey elde edemediği patronların düzeninden bıktık! Gündüzleri sömürülmediğimiz, geceleri aç uyumadığımız, yarınımızdan kaygı duymadığımız bir dünyayı, emegin iktidarını kurmak için sermaye egemenliğine ve faşizme karşı şimdi sokaklara akma, Taksim'i fethetme zamanı!

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve savaş günü olan 1 Mayıs'ta başta İstanbul'da Taksim olmak üzere tüm kentlerde sokakları zapt edelim!

Van'da YSK Eliyle Kayyum!

Daha öncesini bir yana bırakalım. Son seçimlerin yapıldığı güne "taşımaya seçmen/taşımaya oy" haberleriyle uyandık.

Kars, Ağrı, Bitlis, Şırnak, Urfa, Hakkari... Kürdistan'ın pek çok yerinde asker ve polisler, onlar yetmeyince nereden getirildiği belli olmayan "siviller", binler halinde doluşturulduklar seçim mahallerine. Sadece seçim günü tespit edilebilen 47 bin "taşımaya seçmen" vardı. Tespit edilemeyenlerle birlikte, varın siz hesaplayın.

Bu hileler sonucu Kars, Bitlis, Şırnak AKP ve MHP'ye verilirken, Urfa ve Hakkari başta olmak üzere pek çok kentte bir dizi ilçe belediyeleri de dinci faşist iktidara geçti. Adeta daha sonra kayyuma gerek kalmasın diye hile hurda ile sandıkta çaldılar bir dizi yeri.

Ama yetmedi. Seçim sonuçlarının belli olduğu günün sabahı, Van'a Yüksek Seçim Kurulu (YSK) eliyle "kayyum" atadılar resmen. YSK onayıyla aday olup seçime giren DEM Partili Abdullah Zeydan, yüzde 55 ile AKP'li rakibinin 30 puan önünde kazandı seçimi. Ama sonradan anlaşıldı ki, seçimden önceki son işgününün bitimine 6 dakika kala yani Cuma

günü, Adalet Bakanlığı'nın girişimi ile savcılar Zeydan'ın aday olma hakkına itiraz etmiş. O 6 dakika içinde, daha önce Zeydan'ın seçilme hakkına sahip olduğuna karar veren aynı mahkeme, bu defa karşıt yönde karar vermiş. Bu karar YSK'ya bildirilmiş. Bu arada hafta sonu girmiş araya. Seçim olmuş, Zeydan dinci faşist iktidarın adayını ezip geçmiş. Ama YSK, "mahkeme kararı" gerekçesiyle Zeydan'ın kazandığı başkanlığı dinci faşist iktidarın adayına hediye ediyor! Şeytana pabucunu ters giydirten bir ayak oyunu!

Sonuçta "Osmanlı'da oyun çok"tur, bitmez. Her zaman bir yol bulunur. Yasa dediğiniz şey, yazılı metin işi değildir. Onu yorumlayan ve uygulayanın işidir. Güç kimdeyse, yasa ona göre işler. Burjuva düzende "hukukun üstünlüğü" dediğiniz şey, burjuvazinin üstünlüğü, onun egemenliği demektir. Her tür uygulama, bu kaideye göre yapılır.

Daha seçim günü yaşanan hile hurdayı engelleyecek bir güce bile sahip değilken seçimlerle yönetimi, düzeni değiştireceğini, iyileştireceğini iddia edenlere kim inanır! Bırakın seçim günü oldu bittileri, daha seçi-

min sonuçlandığı ilk gün, Zeydan'ın kazandığı başkanlığın gasp edilmesi, seçimlerle değişimi savunanlara okkalı bir tokattır. Ve daha geride, binbir gerekçeyle hayata geçireceklerinden zerre kuşumuzun olmadığı kayyumlar dönemi var. Tıpkı bundan önce tekrar ve tekrar yaptıkları gibi.

İşin bu kısmı böyle. Gelelim Kürt halkına... Her tür hile, baskı ve tehdide rağmen Kürt halkı pes etmedi. Bu halk için seçimler, köklü değişimin falan değil, faşist devlet ve iktidarla kapışmanın alanlarından biriydi. Newrozda, 1 Mayıs'ta veya herhangi bir gösteride nasıl faşist devlete kafa tutuyor ve meydan okuyorsa, seçimlerde de bu bilinçle hareket etti. Onurunu her şeyin üzerinde tutan bu devrimci halk, seçimlerde de faşist devletin ve iktidarın karşısında uzlaşmaz ve kendinden emin bir duruş sergiledi. Hilelere rağmen pek çok il ve ilçede kendi adaylarının seçimi kazanmasını sağladı.

Dinci faşist iktidar bunu hazmedemedi ve hazmetmedi. Hoyrat bir şekilde Kürt halkının kazanımlarına saldırıya geçti.

Yoksul Kürt halkı Van'dan başlamak üzere, Bitlis, Şırnak, Urfa ve

daha bir dizi yerde sokaklara akıyor. Sadece Zeydan'ın gasp edilmek istenen başkanlığı için değil, "taşım seçmen" ile çalınan başkanlıklar için de sokaklara akıyor. Bu meseleyi de faşist devletle açık kapışmanın, ona meydan okumanın aracına dönüştürüyor. Şu an sokaklar hareketli. Biriken öfke, bir dizi kentte patlamaya başlıyor.

Evet, hiçbir zaman seçimler bu ülkede burjuva anlamda dahi usulünce yapılmadı. Ve evet, seçimler, işçi ve emekçiler için toplumsal değişimin, kurtuluşun araç ve yöntemi olamaz. Ama bu aynı seçimler, şimdi bir isyanın gerekçesi haline geliyor. Sokakları tutuşturmanın aracına dönüşüyor.

Hiç tartışmasız olarak bu kavgada Kürt halkının yanında, sokaklardayız. Dinci faşist iktidara ve faşist devlete meydan okuyanların safındayız.

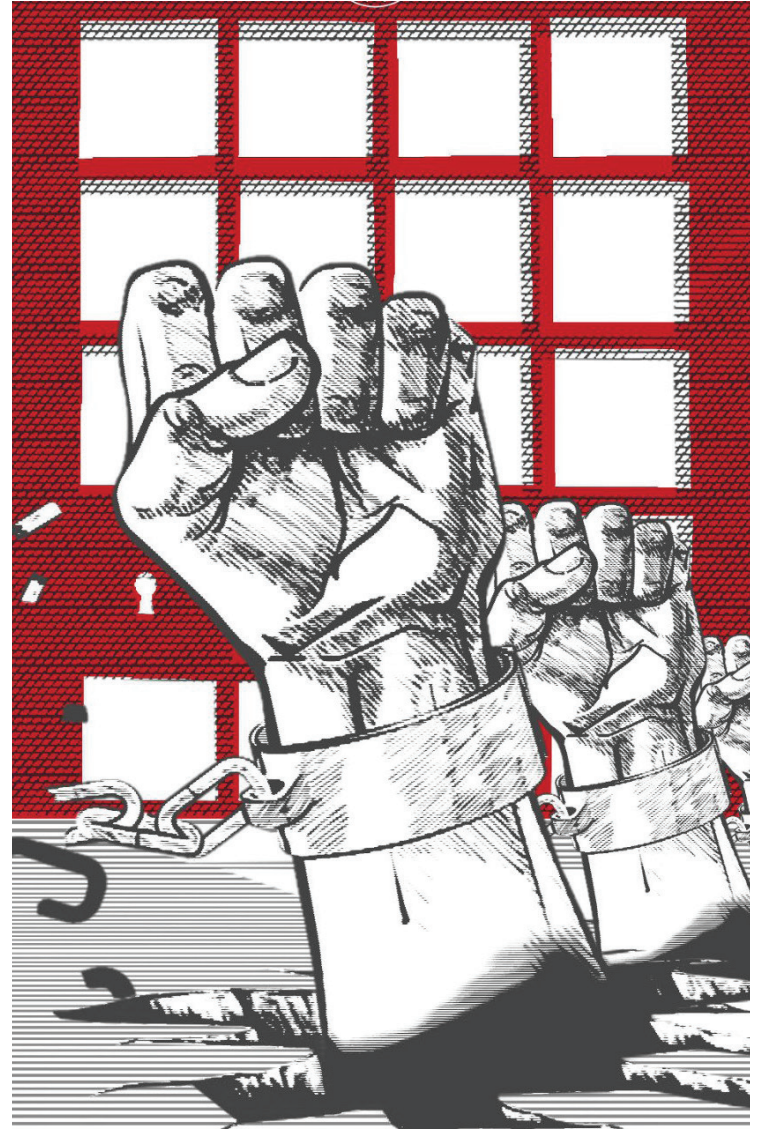
Sermaye Sınıfına Eğlence Olan Mekanlar İşçi Sınıfına Mezar Oldu

İşçiler hemen her gün, her yolla iş cinayetlerinde katlediliyor. Sadece Şubat ayında tespit edilebilen iş cinayeti sayısı 144, 2023 yılında en az 1932... Her geçen ay, katledilenlerin sayısı artarak büyüyor. Yaşanan son büyük iş cinayeti, neredeyse katliam oldu. 29 işçi, İstanbul'da bir yangında katledildi.

Metropolün göbeğinde, en seçkin semtlerden birinde bodrum katta bir gece kulübünde izinsiz, ruhsatsız yapılan bir tadilatla yaşanan kaza, eğlence merkezini işçilere mezar yaptı. Kimi kaynak yapımı sırasında dedi, kimi mutfak tüpünün patladığını söyledi. Ama sonuç değişmedi. Sermaye sınıfına eğlence olan mekanlar, işçi sınıfına mezar oldu. Birçok işçinin hastanede tedavi gördüğü facia ile ilgili soruşturma başlatılıp 5 kişi gözaltına alınmış olsa da, birkaç gün ya da en fazla birkaç hafta içinde serbest bırakılacakları bilinen gerçekler.

İş güvenliği ve işçi cinayetleri işçi ve emekçilerin en büyük sorunlarının başında geliyor. Katledilen işçilerin sayıları artık onar onar, yüzer yüzer geçiyor kayda. Gayrettepe, İliç, Amasya, Soma... İşçileri katleden bu sermaye düzeni yıkılmadan işçiler güvenli çalışma koşullarına kavuşamayacak. İşçilerin katili kapitalizmi yıkalım.

Devrimci Tutsaklarla Dayanışmayı Büyütelim

Zindanlar mücadelesi sınıflar mücadelesinden ayrı düşünülemez. Toplumla yönelik, işçi ve emekçilere yönelik baskı ve saldırıların artacağına ilk habercisi, zindanlarda devrimci tutsaklara yapılan saldırılardır. Zindanlar sorununa ve devrimci tutsaklara yönelik baskılara, hak ihlallerine her gün bir yenisi ekleniyor ve artarak sürüyor. Her yeni güne zindanlardaki devrimci tutsaklara yönelik baskı, şiddet, sürgün sevk, hatta ölüm haberleriyle uyanıyoruz.

Devrimci tutsaklara yönelik saldırılar, içeride devrimci tutsaklara, dışarıda ise onları sahiplenen ailelerine, yakınlarına, dostları ve yoldaşlarına yönelik olarak sürüyor. Tutsakların görüşçüsü olmak, onlara para yatırmak, mektup yazmak, kart göndermek, kıyafet göndermek, tutsakların vasisi olmak gibi gerekçelerle tutsak yakınları gözaltına alınıp tutuklanıyor, içerideki tutsakların sahiplenilmesi bu şekilde engellenmeye çalışılıyor. "Teröre finansman sağlamak"la suçlanarak çok sayıda tutsak yakını, son dönemde tutuklandı. Kızının, kardeşinin, yakının adına para yatırmak suç sayılıyor. Öyle ki iktidar, devrimci tutsakların ve ailelerinin karşısında o kadar aciz hale geldi ki, 75 yaşındaki hasta bir anneyi (Hatice Yıldız) bile, cezaevindeki kızına

para gönderdiği için evinden "sedyeyle" göz altına alarak tutukladı.

Sudan sebeplerle tahliye olması gereken yüzlerce ve hatta binlerce tutsağın infazı yakılmış durumda. 1 Ocak 2021 tarihinde 5275 sayılı Kanununun 89'uncu maddesine istinaden hazırlanan "Gözlem ve Sınıflandırma Merkezleri ile Hükümlülerin Değerlendirilmesine Dair Yönetmelik" yürürlüğe sokuldu. Bu tarihten itibaren de keyfi olarak infaz yakmalar başladı. İmam ile görüşmediği, çok kitap okuduğu, çok mektuplaştığı, ya da tam tersi az mektuplaştığı için, cezaevindeki okuma yazma ve meslek edindirme kurslarına katılmadığı vb. gibi pek çok bahaneyle hükümlünün "iyi halli olmadığı"na karar verildi. İHD'nin Ekim-Kasım-Aralık 2023 tarihli raporuna göre sadece 3 ayda 67 kişinin ya infazı yakılarak, ya da ertelenerek, "iyi halli olmadığı" gerekçesi ile tahliyeleri engellendi.

Mücadele Birliği okurlarının da çok yakından bildiği Ali Ekber Sever'in infazı 2 kere ertelendi. 16 Mayıs 2014'ten bu yana Gezi tutsağı olan Ali Ekber Sever'in 11 Kasım 2023'te tahliye tarihi gelmesine rağmen sudan sebeplerle 2 kez "iyi halli olmadığı"ndan infazı ertelendi. Sever şu an hala Edirne Cezaevinde tutsak.

Zindanlar cephesindeki bir diğer can yakıcı sorun ise son yılda daha çok gördüğümüz sürgün sevkleridir. Tutsakları ailelerinden ve arkadaşlarından uzaklaştırmak ve tecriti daha da artırmak için, tutsaklar iradeleri dışında farklı şehirlerdeki zindanlara sürülüyorlar. Daha önce Bakırköy Kadın Cezaevinde tutsak olan Serpil Cabadan, Eylül 2023'te sürüldüğü Manavgat S Tipi Cezaevine o zamandan bu yana üç kişilik hücrede tek başına tutuluyor. Cabadan onlarca örnekten sadece biri. Özel tecrit hapisaneleri olarak inşa edilen S Tipleri birçok tutsağın karşısında birer tehdit olarak durmaya devam ediyor.

Zindanlar cephesinde son yıllarda yaşadıklarımız, devrimci tutsakların ve onlarla birlikte toplumun teslim alınamadığının çeşitli örnekleriyle doludur.

Bizler; devrimci tutsakların dostları, yoldaşları, aileleri, yakınları olarak; zindanda tek bir devrimci tutsak kalmayana kadar dayanışma ve mücadelemizi sürdüreceğiz. Toplumun öncüleri olan devrimci tutsakları sahiplenip dayanışmamızı büyüteceğiz. Hiçbir zorbalık ve baskı devrimci tutsakları sahiplenmemizi engelleyemez, devrim mücadelesini büyütmemizin önüne geçemez.

“Her Şey Bununla Başladı”

Türkiye’de 2024 yılı başından 8 Mart’a kadar 72 kadın öldürüldü. 27 Şubat’ta ise bir rekor yaşandı; aynı gün yedi kadının birden öldürülmesiyle, bir günde bilinen en yüksek sayıda kadın cinayeti yaşanmış oldu.

6 Mart’ta ise Mersin Emniyet Müdürlüğü Koruma Şube Müdürlüğünde görevli 41 yaşındaki polis memuru Mustafa Yıldır, bir yıl önce boşandığı eşi Mervegül Bayer’i kafasına ateş açarak öldürdü. Merve’nin cenazesini kadınlar taşırken, Mervegül Bayer’in annesi Hatice Kurt, kızının gelinliğini yakarak yaşanan bu trajik olaya tepki gösterdi. Ağlayarak ve alkışlar eşliğinde konuşan anne Hatice Kurt, **“Her şey bununla başladı.”** diyerek gelinliği ateşe verdi. **“Kızlar bu Merve’nin kefeni. Kızlar, her şey bununla başladı. Şimdi her şey burada bununla bitecek. Ben bunu niye yapıyorum. Hepinize ders olsun. Hatice teyze gelinliği niye yaktı, diye 40 kere düşüneceksiniz. Evlenirken 20 kere 30 kere düşünün. Kimse kendine eziyet ettirmesin. Evli olsanız bile kendinize eziyet ettirmeyin, yardım isteyin. Bu mesaj Merve’den geldi. ‘Gelinliğimi ortaya koy, arkadaşlarımı topla, çatır çatır yak’ dedi. ‘Her şey onunla başladı’ dedi. Bu gelinlik size mesaj olsun. Kötü, iyi olmaz, bir insan değişmez; bunu unutmayın. Sizin için yakıyorum bunu sizin için. Merve sana hayır getirmedi. Şimdi Merve bizi seyrediyor.”** dedi.

Bir annenin bu sözleri, dinci faşizm tarafından sürekli olarak kutsanan ailenin neden kutsal değil de yok

edilmesi gereken bir kurum olduğunu bir kez daha gözler önüne sermektedir. Kadını yok sayan, ev içerisinde köleleştiren ailenin kutsanması gerici-likten başka bir şey değildir. Bugün iktidar, kadınları aile içine hapsederek onların mücadelesini bitirebileceği düşüncesi ile bu gerici politikalarını her yerde tartışmaya açmakta, bulunduğu her fırsatta kadınlara saldırmaktadır. Bırakalım kadına yönelik saldırılara karşı durmayı bu saldırıları teşvik edici kararlar almakta ve teşvik etmektedir. Sık sık dile getirdikleri üç çocuk politikası, ailenin güçlendirilmesi politikası vb. kadının köleliğini pekiştirmenin ve özgürlük mücadelesinin önüne geçmenin planlı bir yöntemi olarak karşımıza çıkıyor. Devlet eliyle bilinçli uygulanan bu politikalar sonucu büyük hayallerle kurduğumuz aileler mezarımıza, o “güzel gelinliğimiz” ise kefeneye dönüşüyor. Kendimizi en güvende hissedeceğimiz alan olarak gördüğümüz, çocukluktan bu yana hayallerini kurduğumuz aile kurumunu bizlere mutluluktan başka her şeyi getiriyor.

Ailenin içerisinde şiddet, ölüm, emek sömürsü, kadının ezilmişliği kendisini başrolde var ediyor.

Aile ve buna bağlı olarak kadın sorunu, sınıflı toplumlarla ortaya çıkan ve sınıflı toplumları ortadan kaldırmadan çözülemeyecek bir sorun olarak önümüzde duruyor. Kapitalist toplumda, aile kurumunun bir diğer rolü emeğin yeniden üretimindeki işlevi olarak karşımıza çıkar.

Ev işinin, yaşlı ve çocuk bakımının özel bir hizmet haline gelmesi, tüm bu işlerin toplumun kolektif işi olmaktan çıkması, bu işlerin kadının üzerine kalmasına ve ailenin bütün yükünün kadının sırtına yüklenmesine sebep olmuştur. Erkek ise işe giderek para kazanmakla iyi bir eş ve iyi bir baba olabilmektedir. Ancak günümüzde, sadece erkek evin geçimini sağlayamaz olmuş, doğallığında kadın da evden çıkıp iş yaşamının doğal bir parçası haline almıştır. Ama bu kadının sırtındaki yükü erkekle paylaşmasını getirmek bir yana daha da arttırmıştır. Kadın iş yaşamının yanında çocuk ve yaşlı bakımından da sorumlu, aynı zamanda evin hizmetçisi konumundadır. Ve ihtiyaç halinde iş yaşamından feragat edecek ilk kişi de kadın olacaktır.

İçinde yaşadığımız sınıflı toplum yapısı kendi varlığını sürdürmek için sınıflara ve kadının köleliğinin sürdürülmesine her zaman ihtiyaç duyacaktır. Bu nedenle de ne aile içindeki emek sömürsüne, ne de kadına yönelik şiddete ve artan kadın cinayetlerine bir çözüm arayacaktır. Bu nedenle emeğimizin ve bedenimizin sömürülmesine, bizi aile içine kapatarak varlığını sürdüren kapitalizme karşı savaşımadan, bu sistemi değiştirmeyi önümüze koymadan ne kadın cinayetleri son bulacak ne de emek sömürsü. Kadınlar açısından gerçek özgürlük, başkaldırı ve yeni bir toplumun inşasında var olacaktır.

Filistin Devrimi Kazanacak

K. Taylan Kızıldağ

Geçtiğimiz yıl 7 Ekim'de Filistin halkının ve örgütlerinin İsrail'e karşı Gazze'de başlattığı devrimci savaş yedinci ayına girmiş durumda. 7 Ekim'de başlayan ve aylardır dünyayı derinden sarsan bu savaş, başta emperyalist başkentler olmak üzere, dünya halklarını ve işçi sınıfını sermaye egemenliğine karşı harekete geçirmiş durumda.

Filistin halkının öncülerinin başlattığı ve Siyonist İsrail devletinin emperyalistlerin sonsuz desteği ile soykırma dönüştürdüğü bu savaş, bugün başlamış bölgesel bir çatışma değildir. Tarihsel olarak ulusal toprakları önce Osmanlılar, ardından İngilizler tarafından sömürge haline getirilen Filistin halkı, 1948'den bu yana ise ilhak, inkâr, sömürü ve her türlü aşağılama ile yok sayılmaktadır. Ortadoğu'da bir karşı devrim üssü olarak kurulan İsrail'in sınırları adım adım Filistin topraklarını ilhak ederek, Filistinli emekçileri bölgeden göçerterek ve yerleşimci adı altında istilacı gericiileri bölgeye yerleştirerek genişlemiştir.

Batı Şeria ve Gazze'de gettolarda yaşamaya mahkûm edilen, işbirlikçi Mahmut Abbas yönetimi desteğiyle her gün İsrail tarafından katledilen, aşağılanan Filistin halkı özgürlüğünden hiç vazgeçmedi. Dünya emperyalist güçlerinin desteğiyle Siyonist İsrail devletinin ezilen Filistin halkına yönelik yok etme savaşı, 75 yılı aşkın sürmesine rağmen Filistin halkı hiç boyun eğmedi. Üstelik Filistin halkının ulusal devrimci savaşımı özellikle 60'lı yıllardan bu yana devrimci güçlerin önderliğinde sürüyor. Bundan dolayı, bu savaşın 7 Ekim'de başlamadığını belirtirken, Filistin halkının 50 yılı aşkın süreli kır ve şehir gerilla savaşımı ve intifadalar biçiminde uzun bir savaşım geçmişiyle sahip olduğunu hatırlamak yerinde olacaktır.

7 Ekim'de başlatılan devrimci atılımın ardından korku ve panik içine giren Siyonist İsrail devleti, emperyalistlerin sınırsız desteği ile Gazze'de bir soykırım savaşına girişti. Bu savaşta Filistinli örgütlere karşı ilerleme kat edemeyen ve ciddi kayıplar veren İsrail ordusu, savaş uçaklarıyla sivil

insanların üzerine on binlerce ton bomba yağdırırken; on binlerce insanı katletti, yüzbinlerce insanı da sakat bıraktı, Gazze'nin %90'ını yıktı. Daha önce de büyük bir gettoyu andıran, alt yapısı harabe durumda olan Gazze her anlamda bir abluka altındaydı.

7 Ekim'den itibaren savaşın derinleşmesiyle bu abluka, tamamen bir blokaja dönüşmüş durumdadır. İsrail tarafından uygulanan bu blokajda yüzbinlerce insan ve özelde binlerce bebek, çocuk, yaşlı ve hasta insan açlık ve kıtlığa mahkûm edilerek öldürülüyor. Her gün basına, sosyal medyaya yansıyan haberlerde yeterli gıda, ilaç, besin, su ve hijyene erişemeyen yani en temel insani ihtiyaçlara ulaşamayan yüzlerce çocuğun gözlerimiz önünde hayatını kaybettiğini görüyoruz. Nazi savaş makinesinin uyguladığı soykırım bugün Siyonist İsrail devleti eli ile 21. yüzyılda sürdürülüyor. Uluslararası yardım kuruluşlarının ve gerici Arap devletlerinin bölgeye ulaştırdığı yardımlar çok sınırlı olmakla birlikte, yardım almaya çalışan insanlar ise savaş uçaklarından atılan

bombalarla acımasızca katlediliyor. İsrail zindanlarında tutsak olan Filistinli devrimciler ise yoğun bir tecrit ve işkenceye maruz bırakılıyor.

Emperyalist devletler ve bölgedeki işbirlikçisi gerici Arap devletleri Siyonist İsrail ile anlaşarak Filistin halkının mücadelesini boğmaya çalışıyor. Faşist devlet ise 'din kardeşimiz Filistinlilerin yanındayız' hamaseti ile emekçi halkların gözünde Filistin'i savunuyor algısı oluşturmaya çalışıyor. Emperyalizme tam bağımlı olan dinci-faşizm ve sermaye egemenliği, İsrail ile milyarlarca dolarlık boyutlara varan ticari ilişkisini "Filistin halkının yanındayız yalanı" ile artırarak sürdürüyor. İsrail'in sanayi askeri kompleksi için ihtiyaç duyduğu çelik, Mersin ve İskenderun limanlarından gidiyor. Türk tekelleri ile İsrail arasında gıda, enerji, çelik, hammadde gibi alanlarda ticaret sürerken, İsrail şirketlerinin ürettiği onlarca ürün yaşadığımız topraklarda satılıyor. Bu ticari anlaşmaların sonrasında elde edilen karlar ise Filistin halkının üzerine yağın bombalara dönüşüyor.

Ancak yukarıda ortaya koyduğumuz tüm bu yıkımın, tüm bu insanlık düşmanı suçların ortasında hepimize umut veren bir tablo var. Bu da, dünya halklarının Filistin halkının yok edilmesine karşı aylardır sokaklarda olduğu gerçekliğidir. Güney Afrika'dan Küba'ya, Japonya'dan Avrupa'ya, ABD'ye kadar emekçi halklar ve dünya proletaryası Filistin halkına sahip çıkıyor, mücadelesini destekliyor, bu soykırım savaşına ortak olmuyor. Emperyalist devletlerin başkentleri, İsrail'in bu soykırım savaşına karşı Filistin halklarıyla dayanışmak için meydanlara akıyor. Tıpkı Vietnam savaşında olduğu gibi, milyarlarca insan kendi burjuva devletini bu soykırımdan sorumlu tutuyor.

Şimdi asıl sorulması gereken soru; bu soykırım savaşını durduracak, Filistin halkının özgürlük yürüyüşünü güçlendirecek adımların Türkiye, Kürdistan ve dünyada nasıl atılacağıdır. Çünkü kendi karşı-devrimci sermaye iktidarlarımızın bu suça ortak olduğunu görmemiz yetmez, bunu değiştirmek ve Filistin halkı ile devrimci mücadele köprüleri kurmak için acil siyasal eylemlere girişmek kaçınılmaz ve ertelenemezdir. Küçük sokak pratiklerinden, İsrail ile ilişkili şirket, kurum önlerinde eylemler yapmaya, kitlesel gösterilere örgütlemeye uluslararası konferanslar düzenlemeye kadar Filistin halkı birlikte mücadele pratiklerini gerçekleştirmeliyiz.

Filistin halkının özgürleşmesi için sokağa çıkmak, harekete geçmek her devrimci öncü işçinin, gencin, emekçi kadının tarihsel ve insani sorumluluğu olarak karışımızda durmaktadır.

